# Básnička - Maxa, Martin

Tma rozhodila vlasy na polštář oblohy
a černá půlnoc si do vlasů
vplétá se smyslem pro krásu
prskavky hvězd.
Tvý horký rty se dnes oblékly do rýmů.
Větřík foukal jen zlehounka,
roztančila se v něm jenom halenka na tvém těle.
Jsem tu i já a tvářím se nesměle.

Kolikrát jsem tě jen hledal, kolik nocí jsem ti byl v patách?
Stokrát jsem tě už chtěl vyslovit, ale vítr mi vzal slova z úst.
A teď? Teď už jsi tady a já ztrácím dech.
Konečně líbám tě na ústa básničko, mámivá vábničko…

Vím, když se den vplíží do ulic,
tvoje růžová halenka, průsvitná jako skleněnka
dávno je pryč.
Zůstane se mnou jenom vůně tvých slov,
který do veršů za noci zaklelo tvý tělo,
když se ke mně vloudilo do spánku.
Je totiž ráno, černá noc má na kahánku.

Tisíckrát můžou mi říkat, že mě jen sen políbil na tvář,
já ale vím, dobře vím, byla jsi tu - básničko.
Ty moje malá básničko, půjdeš-li kolem nestyď se vejít.
Jsem stále sám a mám strach, že už tě víckrát neuvidím,
básničko, mámivá vábničko…

Vím, prostě vím, tohle nebyl jenom sen
větřík foukal jen zlehounka,
roztančila se v něm jenom halenka na tvém těle.
A taky já i když zpočátku nesměle…